

KA-52728

EO-3

HA

39499/3

MÄRTS ja APRILL 1921.

VADI.

Mim. büroo - K. Kenu.
Tartus, Koolri tänn, 3.

Sisu.

Suine õõ.	Lull. VI ^a .
Koidupuna tõlge	Ipse. VI ^a .
Suveõõ unistus.	Ago. VI ^e .
Form.	H. VI ^e .
Ülevõim.	L. Vadi. VI ^a .
Kontserdik.	Võhik. VI ^a .
Allo.	Alaia. VI ^a .
Aina taga.	L. Vadi. VI ^a .
"Eo-2".	L. Kull. VI ^e .
Kirjavastused.	

et

Suine õõ.

Päike hääbus pikkamisi. Klaua veel hõõgus taevas pronks-
punasena. Aegamööda kadusid ka viimased kumavad jooned
ja taevas oli määratu suure halli mere sarnane; ühtegi
pilve ei olnud näha. Oli vaikus... Kuuldus ainult mõne
üksiku ära eksinud linnu aeglasi tüva lööke. Ka järv,
milles peegeldus päeval päikene, näis nagu oleks end tu-
meda vaibaga katnud ja magaks raskest und. Ainult
sääil kohal, kus kuu oma kashvatamist arga pilku te-
ma sametmustjale pinnale julgeb heita, ainult sääil
on virvendavhelkivat veepinda märgata, nagu näeks
ta keset sügavat pühkust, imeilusat und...
Igale poole kuku pilgu heitad, võib leida - vaikust...
See vaikus on salalik, on täis kummalisi tundmusi...
ja see kõik täidab hinge mingisuguse igatsusega...
Kuid mis sääil on...
Taeva serval paistab ihmjas valgus...
See on koit. Valgus suureneb ja viimaks kerkib päike
nagu maa alt silmapiirile tulise punase kerana.
Algab hommik.

Lull. VI a

Koidupuna.

Vabalt Lillij von Vietinghoff'i järelle tõlkinud

Epse VI^a

Kommi tuli ja süütas oma küünla päikese küljes põlema. Tema kõrval kõndis jumalik ilus naine; see püüis lendavate sädemete ja kogus nad kristallist nõusse. Siinse juure astus ka üks kahvatu, tõsine mees. Ta hoidis musta risti käes. Kõik kolm heljusid maa pääle alla. Linnu laul äratas kõiki. Pilved katkesid koidupunale maad andes, ning lilledest kirju org naeratas läbi õise udu uue päevale vastu. Sääl peatab koidupuna väikese hirtsiku es mae pääl, mis nagu linnupesaga välja näeb... Sääl peatab ta... Sees magab karjane... Koidupuna koputab.

„Kes on?“ küsis hääl seest.

„Koidupuna“; on vastus.

Ta poiss hüppab üles, sirutab oma käed uue päevale vastu ja hüüab: „Ole tervituid koidupuna!“

Naine peatab ühe väikese maja es.

Mees, kes sääl sees istub, on kahvatu, elust tüüritud.

Ta ei kuule koputamist.

Aga kuula.... Sääl koputatakse kõvemini.

Kes seisab ukse es?

„Koidupuna,” vastatakse väljast.

Ja vaarival sammul lähel mees ust avama.

Siema ees seisab: - armastus.

Mees langeb põlvili, silmad hakkavad särama ja ta hüüab:

„Tervitused ole sa „elukoit!”

Ja kahvatu mees, kes kandis musta risti, peidab selle hoolsasti oma musta rüü alla ja libiseb tasa üle ärge-
nuid maailma.

Kuku tahab ta minna?

Näe, suure lossi ees peatab ta.

Sees istub rauk. Ja käed on risti. Ja palvetab. Sääb
koputatakse. „Kes sääb on?” küsib ta.

„Koidupuna”...

„Koidupuna, kui kaua ma sind ei ole näinud!”

Vaevaga tõuseb rauk toolilt ja vaevaga kepi najale
toetades avab ta unse.

Väljas seisab musta risti käes hoides - surm...!

Mahalangedes sirutab rauk oma käed talle vastu
ja hüüab: „Ole tervitused, igavene koidupuna!”

Suveöö unistus.

Soe õhtu... Ehapuna värvis taevaääre ning pilve-

rünkad lillavärviliseks. Kustus pikkamisi seegi, ja õrn pimedus valitses ümbrust. Tuba särasid kõrgel taevavõlvil tuhanded tähed, nagu kallid kivid, mida keegi üks-kõikse käega on laiali pillanud hallile sametile. Lähedast kaasikust kostab õõpiku õrn laul, mis kõrb õnnelikuks hõiskamiseks, kõrb igatsevaks unistuseks muutub.

Patt oleks nüisugusel nõiduslikul õhtul tuppa minna ja pehmesse voodisse, valge lina alla magama heita ning unõ näha õnnelikkest asjust, mis kaardas maailmas kättesaamatud, mõtlesin iseendas too aknast mõni samm eemal, suure valgetüvelise kase all, puust pingi pääl istudes ja lugemata tähte hülke silmitsedes. Ilus, lõpmata ilus oleks praegu kaasikus kõndida. Nagu väsinud sellest, mis päeval läbielatud, tõusen aegamööda istmelt ja sammun tumeda kaasi-ku poole. Seisatan ja silmitsen kitsast teerada, mis läbi noore, alles ellu sammuva kase metsa järve kaldale viib. Svinnes edasi tuntud teed, kus ennem nii mõnikord olen kõndinud, sinetab mu es saladuslik järv, mille pinnal sametine taevas end tähtede hulgaga peegeldab. Tõuan vüimati õige kalda ligikdale. Kui hää oleks alati süin olla, mõtlen kastese rohule end maha visates ja sil-

mi sääljures kinni pigistades.

Unistan!...

Abillest?..

Sellest, mis meil siin kademas maailmas kätte -
saamatu. Unistuse abiga ehitatakse küll mitmesu-
guseid õhulosse. Unistus maalib meie elu kõige ilu-
samates värvides, vüel meid kaugete igapäevasest
elust, sinna, kuhu ükski pole veel jõudnud...

Nõnda unistades - ei mäleta kui kaua olin lama-
nud. Ärgates oli mul külm. Oo oli. Hinult hommiku
poolel taevaserval kumas juba veripunane koht.
Tõusin ruttu üles ja sammusin koju sedasama teed,
kust tulnud olin.

Toas voodis olles tundsin enesel süiski mõnusama
olevat, kui külmal kastisel rohel, noore kasemetsa
vilus.

Agg. VIe.

Tõrm.

Toas ümbritsetel mind hall ämarus, on õudne nagu
surruaial ja salalik. Välgas aelel küünlakuu pakam;
kuivad lume helbed sagistavad aknaruutude taga. Va-
hel loob kartuski südamesse. Kuuldub nagu kõn-

niks keegi. Lumehelvete sagistamine kostab kui jala-
astumine ....

Astun akna alla ning silmitsen ümbrust: akna
taga on hügla lumehanged, kaugemal näen naabri
talu kesk lõpmata lumewälja; teiselpool mustab
ääretu mets, mis täna iseäranis saladuslik näeb
olevat. Õõ ligineb. Täevapiirile kerkib kuu saates
oma kahvatuid valguskiiri alla maa pääle. Tähed
siravad... tuhanded ja miljonid tähed, - kuid taevas
on mõistatuslikult tume. Külma tuuleõhk helju-
tab pilverasakesi, mis kuust mööda libisedes
varjusid sünnitavad. Tuul suureneb - saadab parse-
maid pilvesi liiglema, mis teineteise võtdu kuu
ümber keerlevad. Varjud käivad, varjud ujuvad,
jooksevad, kaovad, siis võtavad nad kahtlase kuju...
Peagi on kuu pilverõngastega kaetud. Mets ägab
ja oigab. Tuul viskleb pimedä maa ja taeva vahel.
Märkasin tormi tulekut ja röömustasin. Tähtsin
näha mässava maru algust ja tuisavad lume-
välja. Tähtsin ise selles mässavas marus olla ja
tuultega võidelda, - võita - ja nutta ning naer-
da siis võitluse üle! Kõike seda ihkasin. Suur
tamm minu akna all paendus ägeduses; oksad

andustõ tuulele.

Tuul, -tuul lirtsus metsa latva alla, raskest sügavas kohinas. Kisendades langes tuul üle lagendiku, kisendades viskasid pedajad pead selga. Kuuldus hulle naeru, kuuldus nuttu, kuuldus viilet, ahastamist ja appihüüdeid. Kuuldus hõiskeid ja kahjuröömsaid hirvitusi...

Mets ägas ja oigas. Tuul viskles pimedat maa ning taeva vahel.

Kuuldus kole prantsatus, mu hurtsiku seinad vankusid ja vabisesid. Tundus, nagu olens nälgijane tuul pool minu majarest kaasa viskunud, enesele mängukanniks. Kõledalt kajas see helin läbi minu hinge, nagu maru, mis ümbruses hulus ja uikas.

Veel kaua möllas sel õöl kohutav torm, purustades ja lõhkudes. Veel kaua vaatlesin seda torimat loodusemängu...

Tuul taganes, sellega ühes vaikus torm, vähenes sadu ja isegi kuu pistis oma pea pilverünna tagant välja, nagu huvitaks teadagi raske heitluse tagajärg. Hommik lähenes. Idataevale ilmus helkyas küür. Lämmastavate pilverüngaste vahelt puges koit, teed, näidates uut päevale.

18. VI.

Ülevõim.

L. Vadi. VIa.

Õues, mis sarnane porimülkale, on kolm poisikest. Üks neist on õudselt kõhn, hoiab end komma moodi looka ja liigub rüdest kotade truudusetust tundes maja seinä ääres, otsides kuivemat jalaalust. Silmad vilguvad tal süü - sinna, ei peata kuski. Kaaslased tammuvad poris katsudes saabaste vastupidavust. Mõlemad poisid on suurtes jänesenahka lāksides ja rohelistes talve vammustes, vaatamata, et suur kevad. Helepruunid püksisääred ulatavad konseni, ripuvad veel allagi poole ja poisid on sunnitud neid vaheti vahel kergitama, kuna palitub seejuures suureks tantsuseks on.

Poisikesed ajavad juttu. Lākipere mehed, vennapaar, rāāgivad üksteise võidu oma „jümnaasiumist“. Vāhema kasuga vend annab suuremale tihti heleda poolaulva hāālega rāākides nina pāāle, kui leiab, et viimane küllalt hāsti „jümnaasiumist“ kõnelda ei oska. Hüüo teeb ka kotades jōmpsisas suu lahti, et natuke hooelda. Millest muust süs temalgi kõnelda, kui oma koolist.

Parajasti kutsutakse lākipere mehi lõunale. See

ei takista aga neid enne õue jääjale seletamast, et viimane „vargapoiste koolis” käivad ja ise ka „vargapoiss” olevad.

See oli kotsomaniicule haavav. Ta otsustab üleskohut kätte tasuda. Teades, et avalikult sõda kuulutada „matsidele” ei või, - kaebavad kohe isale, - leiab ta kõige kohasemana salaja nurga tagant mõlemile pori näkku visata.

Sääb tuleb lollakas rätsepa poeg õue. Nüüd on endine allajäänu seisukorra peremees. Ta teeb lollakaga mitu imet ära, kuni see viimaks nurinat tõstab. Süis soab ta aga kiviga hää hoobi, ning kotaperemees kaob maja esikotta, rahuldatusena ja lollakat tõinama jättes.

Viimane on allajäänud. Ta ei saa sest hästi aru, aga ometi tõuseb tas kire rõdagi pünata, nagu tasu nõuda teht üleskohitu ast.

Ta püüab kaevu äärest kassi kinni ja pigistab seda keskelt, nagu soovides talle sipelga kehakuju anda. Kass haarab hammaste ja küüntega pünaja kää järele. Aga poiss on osav end kaitsma. Ta teeb kassiga nalja, kuni viimast vihmavee tunni kastab ja süis porri viskab. Nüüd lähel ka tema rahuldatusena ning end võitjana tundis maija.

Kontserdil.

Naeruvärviline oli mu kuulamine tol kontserdil. Mingi ebamäärase mähaga ja müraga libisesid helid mu kõrvust mööda, ilma et ükski neist oleks teid leidnud sissepoole.

Ka oli mul kogu aeg see tunne, et orkester võimatuid vale toone tarvitab ning väga hooletumalt mängib. See tunne suurenes iseäranis veel siis, kui ühte mängijat haigutama nägin, kellest sarnast teguviisi igatahes aimatagi ei teadnud. Kuid see ei ärritanud mind, nagu loomulik oleks olnud, vaid sünnitas mingi leige, hale - naljaka meeleolu, nii et kõik hakkas paistma veidi koomilistes varjundites.

Algas vaheseg, millele pidi järgnema klaveri solo. Kuid mu taju ei paranenud põrmugi, nii et mingit lootust polnud ettenäide arusaamiseks ning maitsemiseks.

Ja tuli, kumardas, istus ja algas. Tasa libisesid kõlasid ta esimesed toonid, kerged ja õrnad nagu kevädise õhu paitamine päikese paistel, kuid mulle paistis, nagu polekski ta klaveril mänginud, vaid ainult tühje pudelid üksteise vastu kolistanud.

Ikka edasi libisesid helid, ning lõpuks sai neid väga palju. Ja siis nägin korraga, nagu oleks kogu laul säranud ja päike naeratanud läbi õhukese uduvina...

Aga siis algas ta midagi marssi sarnast, mis julgus-
tas vaimustas. Vägevad akkordid mürisesid ja pedaal
mühises; ta nagu oleks tahtnud klaveri klahve sisse
taguda, - see inimene. Kulle tuli meele tuhandehääl-
line lõvide mõirgamine kuskil kaugel kuumas kõrbes,
mul hakkas külm ja ma värisesin .... Õsegi varjud
tihenesid pörandal ja lael ja ruttu liikusid näed van-
gistades vaadet ja segades meeli... Oli paar sekundi vahe-
aega. Siis aga algas ta jällegi tasa kõlistades ja mulis-
tades õrne, kergeid toone, mis tuletasid meele tasast tuule
õhku kevadisest metsas. Linnukesed siristasid lõbusasti
okstel ja loojanev päike valgustas maapinda ning jõge,
mille pinnal paistusid veripunased kase laevad ja suu-
red lepa pöösad. - Ja kõlisesid trillerid... - lootsin ilmus
veepinnale. Kergesti libises ta edasi udusulena veri-
punastel lainetel ja sätkendavalt püsis tõusid kõrgele
õhku..... - Korraga kostis mürisev kiuduavalduus.
Kokku vajusid kõik unistused, mis olid ehitud klaveri
toonidele...

Õhuk. VI a.

Allo.

Novell.

I.

Allo oli Põhjamaa kuninga poeg.

Ta oli noor, elujõuline ja ilus kui jumalate laps, sest maa pääl polnud enne sarnast olnud.

Ta nägu oli kui valgest marmorist raiut, ning kõrget otsaesist püüasid õõmustad loxid; silmad all sammetriipsmete olid tulised, kui põhjataevast kukkunud tähed. Ta keha oli tal tugev ning graziidõs, kui pantril....

Ta oli kui valge krüsanteemi võilille hulgan: nii painduv ja tugev, nii uhke ja aristokraatlik....

See tark oli Allo. Ta teada aetis kõik inimesed.

Kõik riigialamad põlvitid ta ees, kummardisid kui eba jumalate ja olid valmis oma elu ohverdama temale. Rligimehed ja kuningad otsisid Allo teavust, usaldid talle suurimad saladused ja küsisid talt nõu. Kunstnikud ja luuletajad otsisid Allosõprust, ning sügavaman uskoosin maalisisid ta jumaliku näo paberile ja luuletid ta auku vägevamaid hümnid. Ja naiste armastus Allo vastu ei tundud piiri! Ainult temast unistid nad kuivalgeil õil; mõttes põimisid värisevad näed ümber ta kaela ning jõid end joobmusest pala-

vaist suudlusist!... Tema oli nende ainus kõrgem ideaal ja ainus kättesaamatu unistus (mis on ikka kõrgem ja ülevam kui kättesaadav). Kuis tahtsid nad kõik teda õnnelikuks teha! Kuis olensid nad kõik ta elutee ülekülvanud lõhnavi lillega ning peletanudemale kõik mustad pilved üle ta päa ja olensid alandlike orjana teeninud teda, uhket isandat.....

Ent pidid kustuma kõik illusioonid, sest jumalikul ei võinud midagi ühist olla surelikkega.... Hülmalt ja raskest mõõdas Ailo pilk naisi ja raske oli tal nende armastust ning valu kanda. Tal oli raske inimeste seana olla, sest tundis, et olid kõik ta külge seot, et ei saanud nad elada ilma temata, ja ei lastud tal elada üksikuna, vabana.... Ei armastanud ta inimesi. Keegi ei avanenud ta suu naerule ja kellegile ei sirutanud ta korallhuuli suudluseks.

Ailo armastas loodust ja vägevat merd!

Ta armastas rüübida merikaldaal ja vaadelda seda sügavat, laia verkogu, mis oli ikka nii salalik ja meelitar! Ailo tundis, et oli tal midagi ühist merega: mõlemad olid nii külmad ja vägevad; mõlema hinged olid nii sügavad ja arusaamatud.....

II

Allo seisis üksi merikaldal ja vaatas kaugusse.....
Meri seisis, kui ääretu suur peegel, milles kajastus
ultramariin taevas ja purjetid hõbedased pilved.

Mü kaugel ja liikumatu oli meri....

Mü sügav ja vaikne!..

Mü kaugel ja liikumatu!.. Hinult vahel tuli kevad-
tuul ja suudles õrnalt ta klaasist pinda, nii et see tasa,
tasa õnnest värises!... Ja ülerval eeterõhus valvas päi-
ke, valades valgust ja soojust maailma!.....

Sääil nägi Allo tõusvat meripinnalt midagi valget,
kerget kui unistus, mis tuli ikka lähemale, lähemale,
hõljudes üle kristall veel. Allo vaatas teravamalt ja
nägi, et oli see üks väike, valge naine, ilus ja õrn
kui liblikas! Ja oli juba Allo juures ja sirutas naera-
tades käed ta järel välja.....

Allo vaatas ta otsa ja tundis tõusvat hinges midagi
ülevat, õnnist, mis pani värisema ta mõtte.

Ja ta küsis: „Kust tulid Sa valge naine, Sa meri-
vahust sündinud Venus? Sa väike, jumalik Fantaa-
sia, kas tulid siia, et tuua õrni üksikule südamele
ja kinni rahu väsinud rändaja hingele. Tule, tule!
-ma ruttam Su juure! Võta mind, võta mu hing ja

veri ja vii mind kaugelle, kaugelle! Üle virvendavi
vete, üle lainetavi õhke, sinna, kus elad sina, taeva-
lik!... Sinna, kus sillerdab sinu kristalloss all hüil-
gava päikse, ja säravad sinu sinised silmad, mis on
sama sügavad ja mõistatuslikud, kui meri!.. Ma
jälgin sulle, mine es!..

Ent naeratas Valge Naine nii mõistatusliselt kui
sfinks ja kadus jälle merikaugusse, nagu oleks ta
õhuga ähke sulanud....

Päike läks magama ja suudles merd soovides talle
hää ööd. Taevas oli süütnud tuhanded tõrvlonid põle-
ma, mis pilvusi sademete vihma merde! Säras vesi
ja põles!

Ja tulised leegid neelasid mägede karju!

Serve ilm oli nagu tulekahi!.....

Aeg ajalt kustus tulekahi ja tumenes taevas. Veel
üksikud punased leegid tantsisid meelheitlikult meri-
pinnal, kuni nad kustusid!

Süis tõusis naerates hõbenuu tümedalle sammet-
taevale ja valvas raku järele, heites edevaid pilke
peegelvette! Ning ta vallatud kiired kokererisid var-
jega, mida heitsid puud!

Üks tüme siluett seisis tarretunult merikaldaal ja

vaatas kaugusse, ootab oma väikest, aprat unistust!....

III.

Uu-uuu - huuu!!...

Tormi hulus ja prüskasid, ning prassisid sügistuuled meelelun orgian, rebides puielt koltunud lehti, tampides halastamatalt porri kevade naunimise ehted!

Vingusid ja õõtsusid sügistormid!

Meri viskles kallasteni edasi tagasi, nagu oleks tal nitsas, nagu tahaks ta tervet ilma enese alla!

Maru suudles kirglikelt ta valendavat pinda! Ja ääretult vihan sülitas meri oma jultunud austaja näkku!

Ta ähvis ja kees oman taltsutamatu vihan, ähvardes kõike purustada ning enese alla mätta mis ette juhtub!

Kõik pöörles ja kees!

Kõik ähvis ja vingus!.....

Ka allo hing ei saanud rahu! Ta oli kuni puuri sattunud kotkas; oli tal rinnun nii nitsas ja pime, hing ihkas valgust ja vabadust!

Allo jooksis välja merikaldalle ning ronis kõrgille kaljutippelle, et vaadata seda ähvisat, keevat merd, millega oli tal nii palju ühist! Sääb silmasta oma

ammusedet Valget Unistust tõusvat vahutavilt lainete harjult, kutsudes Allet näega!

Ja juukseid ning rüüed lehvitsid tuule näes ja silmad olid tal nii tumedad, sügavad ja meelitud Allet!...

Allo sirutas omaid tugevad näed Valge Naisele vastu ja hüppas alla!...

Ahnelt neelasid lained ta keha ja tõid ta järgmisel hommikul kaldalle... Kõik naised jooksid sinna, ent nähes seda sinist, ülestursunud lihatompu pöörasid talle põlgusega selja!

Ja Allo keha jäi üksikuna lamama merikaldale!

Üksikuna, aga vabana!! .....

Ja Allo hing oli lennanud kaugelle, kaugelle Sõgavikku, oma valge Unistusega! .....

Alsea. VI^a.

Akna taga.

L. Vadi. VI^a.

Miks teha niisugust rumalust? Kas see pole autu, - avada vargsi tema akna luuk?...

Ometi, me ei tee ju mingit paha. Me vaatame vaid

paar minutit. Ning teda ei sega ju see. Ja on nii oma mängu süvenend, et ei märkagi avat luuki, veel vähem avajaid.

Meeta valvas tänava nurgal, et hoiatada, kui tuleb keegi, kes võiks meid tabada. Elli näpitses luugi juures. Abina, kui kõige arem, seisin teiselpool tänavat, jalg jooksurks valmis, et häda korral esimesena põgeneda.

Agga luugi haak olevat liig kõrgel, ma püüvat Elli aitama. Läksin üle tänava. Dotasime, kuni tuli mängus kõarikas koht; siis aitasin Elli majasimpsile. Silmapilk oli haak avat. Elli hüppas alla. Ka Meeta tuli meie juure tõendes, et asjata nurgal valvamine. Elli avas luugipool, mis kohutav kõvasti praxsatas. Kohkusime ja kuulatasime hinge kinnipidades. Agga ta mängis ikka veel; ta ei kuulnud...

Milline vaade!...

Seisin kivinenuna. Unustasin enda, aja ja koha. Nägin ainult teda! Nägin, kuidas ta istus kummarde ettepoole... Kuidas ta mängis...

Nü... nii võib ainult tema mängida!... Vist oli liig suur õnn tema mängu kuulata. Sest helid rändasid mu kõrvust mööda. Kuulsin vaid kumminat kõrvus. Olin kurt

Kuid nägin teda... Nägin teda mängivat klaverit unustes kõike, - elades oma mängule.

Kas saal ta ka siis nii jumalik olema, kui kord mõi-
gik kontsertsaalis?... Milliseid lille viin süstalle? Liig ku-
lund viia roose, - valgeid ning kollaseid roose...

Katsusin püüda mõnda heli, kuid olin kurt. Ajinult kummin
oli kõrvus.... Sa tulevane üleilmne kuulsus!... Sa.... -

- Olla küllalt vaadat, luur võida suluda. -

- Ei! veel mitte... vaatan veel minuti... -

- See ei olevat ju tema, miks ma nii väga vaatavat. See
olevat kunstniku noorem vend - apteeker. -

- Mis?!... -

Olin segane. Milline eksitav sarnadus!

Sulisime laugi. Tulin koju juhmina ning pahatuulisena.

EO-2.

„EO” ei mõtlegi muuta karva; ka teine nummer niisa-
ma magus-hapu. Toimkonnale hakkab tema peenike amet
juba kriitiliselt minema: ei ole midagi „toimetada”; puu-
duvad kaastööd. Vaevalt leiab „EO” poolehoidu nii raffineerit
preilite poolt, nagu seda paljud VI-is klassses on; neil leidub
ju lõbusamat ja kergemat ajaviidet. Ja kuidugi hoolitse-
vad selle eest, et jurnaal ei sattuks kumagi nende kava-
leeride näppe. - Aga need, kes kirjutavad, on oma III. kl.
Eesti keele tundide kirjatööd pööningult „mammal” laste-

nud uuesti päevavalgale tuua, et nüüd löigata loorberit. Sarnane „Kevade ootus“, „Vaba ja iseseisev Eesti“ on ainult „Päevalehe“ ja „Postimehe“ kirjutustele järelejätkimine, kus autortahab olla isamaalises vaimustuses, aga seda mitte ei ole. Drusilla Simessonil on vist küll kulunud palju päevi, oodates inspiratsioonile selleks „häbemata“ pikaks „Päevaks“. Kuid isikud, keda kirjalikus ette tuuakse, kunagi on heina niitnud, siis muutuks neil mõnigi jumalik hommik kaunis „häbemataks“. Nad on kui noored loomad, keda kevadel välja lastaks, ja kes rumalast pääst õues endid uimases jooneswad, aga ei tea, et maailm ulatab kõstri aia taha ka...

Kui tööline eduga töötada tahab, siis koondub kõik ta jõud lihas- tesse, mis sel silmapilgul tegevuses; „armasate“ mõtete jaoks jääb vaevalt veel jõudu. Kui tormates ja mängides töö teha on ainult paberil võimalik. Ei, seda energiat, oi, seda elurõõmu! Pööstli, Eesti peretütred lunastavad Eesti!

Vaadake omelti, ilmarahvas, kui ideaalsed, kui rikkematid tütarlapsed; nende hinged ja kirjutused puhtad kui vesi, mis hel- likas... Tormake edasi, teie päralt on tulevik! Tehke ainult, ja ärge rüvetage oma puhtaid hingi mõtlega. Ainuke töö, mida võib lugeda ilma pünlikkuseta, on L. Vadi „Tütarlastele“. Heegi 5. tahab näitlejaks saada, aga nähtavasti ei usuta isegi selle väga soovile sisse!

Kõige rohkem üllatab küll „tormijooks“; noh, julguse pue- dust ei või „gümnaasistkõrrele“ küll ette heita. - „Õhn lõhnas-“ lilledest? - Õnnestanud on ainult rütm. - Aga Eo't lugedes tuleb mul igakord meelde paari aasta eest kuulnud VII. kl. kohta luuletud „hümnus“ perenaiste loogikast ja kanaajude poleemikast

Louise Kull. VI

Kirjavastused.

L. H. Tänu arvustuse eest ja palume jätkata. Ometi soovime rohkem kirjatööde, kui autorite isiku arvustust.

E. „Kui päike kustub“ ilmub ehk idaspidi.

Helmi. „Eestile“ ei ilmu.

Toimkond: M. Raudsepp, L. Vadi, VII^a; M. Rammo,

H. Lupsmann VII^b; L. Mugin, E. Oidermann VII^c.

Väljaandja: E. M. K. S. P. Gümnaasiumi VII^{a, b, c} klass.